

de ansatte og de svage medindsatte kan berettigede et sådant skridt. Det mener vi ikke på nuværende tidspunkt vi kan sige, og derfor kan vi ikke støtte forslaget her.

Vi tror også, det vil give en falsk tryghed. Man kan overhovedet ikke udelukke, at masser af de overgreb, jeg har nævnt før, udmærket kan fortsætte, fordi uoverensstemmelser mellem grupper af indsatte og mellem indsatte og personale naturligvis kan opstå fuldstændig på anden vis.

Derfor siger vi nej til forslaget her, men vi ønsker også at se, hvordan de nye regler i straffuldbyrdsloven virker i praksis, og vi er opmuntret over de rapporter, vi hører fra fængslerne, efter at de forskellige foranstaltninger er trådt i kraft.

Derfor kan vi ikke støtte det foreliggende forslag.

Søren Søndergaard (EL):

Hvis ikke det var, fordi jeg var så hårdfør, så havde jeg næsten fået tårer i øjnene over de borgerlige partiers bekymring for de svage fanger, f.eks. når man på side 3 i forslaget læser følgende:

»Forslagsstillerne har som politikere« – så er vi højt oppe – »en forpligtelse til at sikre, at indsatte og personale ikke lider overlast, og til at sikre de svage indsattes retssikkerhed.«

Den almindelige befolkning, det arbejdende folk, ansatte i fængslerne og så de svage fanger er sådan en helt særlig opgave for de borgerlige partier.

Og hvem er så de svage fanger? Ja, det er jo f.eks. seksualforbryderne, dem, som de borgerlige partier jo tordner imod – og det er selvfølgelig med god grund – for deres forbrydelser, og kræver skal idømmes lovens strengeste straf, og lige så snart de så bliver puttet ind i fængslerne, er det jo svage fanger, som de borgerlige virkelig skal tage sig pænt af.

En anden gruppe er narkomanerne, og det er jo også en gruppe, som de borgerlige kræver ind bag tremmerne. Der skal de ind og sidde. Det hjælper selvfølgelig ikke på narkotikaforbrydere, men de skal bare ind, hvis de har overtrådt narkotikalovgivningen, men når de så er kommet ind, ja, så er det svage fanger, som man virkelig skal tage hånd om.

Jeg tror, at den måde at anskue tingene på, viser, at der er en anden grund til, at det her forslag er kommet frem, og det handler ikke specielt om de svage fanger.

Jeg synes, det er relevant at stille spørgsmålet om, hvem der egentlig har ansvaret for en kriminalpolitik, hvor vi burer tusinder af stærke og svage fanger inde i et system, hvor det er de stærkestes ret, der utvivlsomt er den, der sætter dagsordenen, for det er jo et reelt problem, at det er sådan i fængslerne. Sådan er det ikke bare i fængslerne, sådan er det også uden for fængslerne.

Jeg så et telegram fra Ritzau i går, og jeg vil bare læse indledningen:

»Narkomaner, alkoholikere, hjemløse, psykisk syge og andre socialt belastede typer er siden 1997 blevet udnyttet systematisk af en sydvestsjællandsk forbryderorganisation. Det mente anklageren, Kristine Scharling, da hun tirsdag ved retten i Næstved indledte et længerevarende retsopgør mod den formodede bagmand. Han er sammen med tre formodede håndlangere tiltalt for i alt 679 kriminelle forhold i en retssag, der først ventes at være afsluttet den 10. maj næste år.«

Jo, uden for murene er det også de stærke, der udnytter de svage, og sådan er det også inden for murene, og det er måske endnu bedre muligt inden for murene. Hvorfor? Det spørgsmål skulle man måske prøve at overveje.

Hvorfor har vi dog lavet nogle institutioner, hvor de stærkes muligheder for at udnytte de svage, er endnu bedre end udenfor? Det spørgsmål bliver naturligvis ikke stillet, fordi det sådan set ikke er det, der er formålet. Enhver kan jo sige sig selv, at de problemer, der skitseres her, ikke løses ved at begrænse aktindsigten; det er der ingen mennesker, der tror på.

De borgerlige forslagsstillere skriver, at de vægter ofrets retssikkerhed over forbryderens retssikkerhed. Det er jo sådan et slogan, der lyder godt i en valgkampagne, men som jo dybest set er det rene vrøvl, for problemet er jo: Hvem er forbryderen? Det er jo lige præcis det, der skal bevises. Hvis det var sådan, at folk gik rundt med et stort skilt på sig, hvor der stod »forbryder«, jamen så var det let nok, men sådan er det jo ikke. Derfor må vi jo holde fast i, at indtil folk er dømt som forbrydere, så er de altså i princip uskyldige og skal behandles, som om de var uskyldige, ikke sandt? Eller er det her i virkeligheden bare en optakt til et retspolitisk red, der også vil ramme en lang række andre områder?

En såkaldt svag fange kan jo have mange gode grunde til at kræve en såkaldt stærk fange fjernet, også grunde, som ikke ligefrem er noble. Jeg vil slet ikke give eksempler, især ikke fra Fol-